

Birinci Bölüm

Tavandan sarkan ampulün yaydığı kasvetli ışık, küçük odayı bir gardiyan feneri gibi aydınlatıyor; toz zerreciklerini, ucuz halının üstündeki lekeleri ve pencere pervazını kaplayan parmak izlerini tüm ayrıntısıyla ortaya çıkarıyordu. Peter bu odanın, farklı pek çok amaç için kullanılmış olabileceğinden şüphelendi. Odanın eski sakinlerinin ruhları, odayı örümcek ağları gibi sarmış, sanki burayı hiç terk etmemişlerdi.

“Anlat bakalım, Peter’ın keyfi yerinde mi, son günlerde kafası nelerle meşgul?”

Peter, kadının gözlerine baktı ve parmağındaki altın yüzüğü çevirerek sandalyesine oturdu. Bu yüzük, ufacık bir bebek olarak bulunduğundan bu yana, yanında olan tek şeydi.

Sandalyedeki yastığın, rahat etmesi için oraya koyulduğu belliydi, ama hiçbir işe yaramıyordu. Zaten nadiren kendini rahat hissedirdi. Bunun nedeninin, her şeyi kendisi için zorlaştırmaktan hoşlanması olduğunu söylemişti Anna; ancak Peter bundan pek de emin değildi. Kendini çok rahat hissetmenin, doğasına aykırı olduğunu fark etmişti. Konforun insanı tembelleştirdiğini, işin kolayına kaçmak anlamına geldiğini düşünürdü.

Danışmanın üçüncü tekil şahıs kullanımını benimseyerek zoraki bir gülümsemeye, “Hayatının berbat gittiğini, çok monoton, sıkıcı ve anlamsız olduğunu düşünüyor,” diye yanıtladı.

Uyum sağlama danışmanının yüzünün asıldığını görünce Peter, tüm vücuduna adrenalin pompalandığını hissetti. Danışman huzursuz görünüyordu, bu defa oltaya gelmiş gibiydi. Duygularını nadiren belli ederdi. Peter son birkaç aydır sık sık denemesine rağmen, kadının yüzünde kayıtsız bir merak dışında hiçbir ifadeye rastlamamıştı. Yüzünü dikkatle inceledi. İlk bakışta teni, hafifçe bronzlaşmış gibi görünüyordu. Ancak tavandan sarkan kasvetli ışık, gözlerinin ve ağzının etrafındaki kırıksıklıklara yuva yapan kiremit rengi tozları açığa çıkarıyor ve yüzünün pudrayla kaplı olduğunu ele veriyordu. Giysileri baştan aşağı turkuaz rengiydi, bir ceket ve ona uygun bir etek giymişti. Boynunun etrafındaki deri sarkmıştı. Peter’ın gözleri, kadının saçlarına kaydı; olması gerektiği gibi görünmüyorlardı bir türlü. Kahverengiye boyanmış saçlarında sarı tutamlar vardı. Hiç olmazsa saçları kahverengi ve sarı *gibi* görünüyordu. Gerçekte bembeyazdılar, belli ki büyük bir titizlikle, düzenli olarak boyanıyorlardı. Her türlü yaşlılık belirtisi hemen ortadan kaldırılmalıydı. Bu ne zavallı bir durum, diye düşündü Peter. Uzun Ömürlülük hapını kullananların önem verdiği tek şey görüntüydü, onun altında ne yattığı umurlarında değildi.

“Demek sana çok anlamsız geliyor. Peter, bununla neyi kastediyorsun?”

Peter sikkınmış gibi davranarak gözlerini yuvarladı. “Yani, sanki eskiden bir amacım vardı. Neyi, neden yaptığımı biliyordum. Ama şimdi...” Sözüünü yarıda bıraktı.

Danışmanı, “Ama şimdi?..” diyerek devam etmesini istedi.

“Ama şimdi küçük bir laboratuvarda anlamsız bir işle uğraşılıyor, nefret ettiğim bir evde yaşıyor, Anna’ya kitap almak ve

Ben'in karnını doyurmak dışında, kazandığım parayla o evi bile zar zor ısıtıyorum. Anna'yı Büyük Depo'dan özgür olması, hayattan zevk alması için çıkarttım, ama şimdi... şimdi sanki tüm bunlar boşunaymış gibi geliyor. Hayatıma çekidüzen vereceğimi, bir şeyler başarabileceğimi sanmıştım... Ama her şey boşunaymış.”

Danışmanı düşünceli bir biçimde başını sallayarak, “Anna'yı hayal kırıklığına uğrattığını mı düşünüyorsun?” diye sordu.

Peter iç geçirdi; önceden tasarlanmış bir konuşmada bile olsa, Anna'yı hayal kırıklığına uğratmış olma fikri ona ağır gelmişti. Bunun doğru olmadığını ve hiçbir zaman doğru olmayacağını bilmesine rağmen, “Belki de,” diye omuz silkti.

“Eminim böyle düşünmüyordur. Anna akli başında bir kız. Bu dünyada işlerin nasıl yürüdüğünü gayet iyi biliyor.”

Bu sözler, Peter'in pek hoşuna gitmedi. Anna uyum sağlama danışmanını sadece birkaç hafta görmüş ve kısa bir süre sonra programdan muaf tutulmuştu. Hükümet yetkililerinin güvenini kazanma konusunda o kadar deneyimliydi ki, kısa sürede danışmanını hiçbir tehdit oluşturmadığına, iyi ve çalışkan bir vatantaş olacağına ikna etmişti. Peter buna hayran kalmış, bir o kadar da içerlemişti. Anna'nın bu becerisinin tek nedeni vardı: Büyük Depo'da hayatta kalmak zorunda olması. Öte yandan Peter, tuhaf iğneleyici bir yoruma, yersiz bir şakaya dayanma gücünü gösterememişti. Aylar geçmesine rağmen hâlâ, danışmanını, topluma uyum sağlayacağına ikna etmek için her hafta buraya gelmek zorundaydı.

Peter kollarını birleştirdi ve farklı bir ifade takındı. Onun mahvolmuş, güçsüz biri olduğuna ve Yetkililerin sonunda ruhunu tamamen ezip geçtiğine inanmasını sağlayacak bir ifadeydi bu.

“Sadece onun için bir şeyler yapmak istiyorum,” derken, danışmanın yüzündeki anlayış dolu ifadeye gülmek için kendini zor tutuyordu.

“Seni esas kaygılandırın şey para, öyle değil mi?”

“Para, can sıkıntısı...” Sandalyesinde öne doğru eğildi, yüzünü ellerinin arasına aldı.

“Ve?..” Şimdi o da Peter’ın yüzüne bakıyordu. “Peter, biliyorsun konuştuğumuz her şey aramızda kalır. Bu odada konuşulan her şey bu odada kalır, bundan emin olabilirsiniz.”

Peter birkaç saniye ona baktı. Bu kadar apaçık bir yalanı, bu kadar içtenlikle söyleyebilmesinden neredeyse etkilenenecekti. Belki de onu fazla hafife almıştı. Alçak ve yumuşak bir sesle, “Büyükbabanın teklifini ciddi ciddi düşünmeye başladım,” dedi.

Çok kısa bir süre için de olsa yüzündeki şaşkınlık Peter’ın gözünden kaçmadı.

“Anlıyorum.” Bir an için duraksadı. “Onunla ya da Uzun Ömürlülük hapıyla ilgili herhangi biriyle hiç işlem olmaz dediğini hatırlıyorum.”

Gözleri hafifçe parlıyordu, onunla oyun oynamaya başlamıştı. Haksız sayılmazdı, gerçekten de böyle demişti. Hem de pek çok defa, gerçekten inanarak söylemişti bunu.

“Biliyorum.” Bakışlarını yere indirdi ve sol elini sağ eline doğru yaklaştırarak, yüzüğün üstündeki çiçek işlemesine dokundu. Bu çiçeğin, onu Anna’ya doğru sürüklediğine ve kaderini belirlediğine inanıyordu. Bu öyle kolayca verilmiş bir karar gibi görünmemeliydi. Onu, kendi içinde büyük bir mücadele verdiğiğine inandırması gerekiyordu.

“Bu sadece bir fikir. Aslında sadece...” Kafasını yavaşça kaldırdı ve gözlerini kaçırmadan ona baktı. “Aslında sadece biraz daha fazla bir şeyler istiyorum. Bundan daha fazlası olmalı, öyle değil mi? Ne bileyim, Anna okuyor, yazıyor, Ben’e bakıyor. Benimse hiçbir şeyim yok. Belki büyükbaban için çalışırsam, biraz daha fazla para kazanırsam belki...”

“Belki o zaman her şey daha mı anlamlı olur?”

“Evet.”

Peter ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Ona Büyük Depo’yu hatırlatan gri, kurumsal perdeyi kenara iterek aynı grilikteki sokaklara baktı. Tam göremiyordu, ama uzakta bir yerlerde Pincent İlaç Şirketi’nin silüetinin tüm şehre tepeden baktığını biliyordu. Arkasını dönmeden, “Neyse, onun bana bir borcu var,” diye devam etti.

“Borcu mu var?”

Peter kafasını salladı ve sandalyesine geri döndü. Hafifçe gözlerini kısarak “Uzun Ömürlülük ilaçları yapıyor, öyle değil mi?” diye sordu. “Uzun Ömürlülük ilaçları benim bir Artık olmama neden oldu. O ilaçlar yüzünden hayatımın büyük bir bölümünü saklanarak, oradan oraya savrulularak geçirdim. İşte bu nedenle, çocukluğumu hiç yaşamamış olmamdan büyükbabam sorumludur. Onun bana bir *borcu* var.”

“Hâlâ çok kızgın görünüyorsun Peter.” Danışmanın sesi kontrollü ve sakindi. Kendisine güvenmesini sağlamak için elinden geleni ardına koymuyordu, ancak bu Peter’ın üzerinde ters etki yapıyordu. Acaba evinde de böyle mi konuşuyor, kızgın ve sınırlı olduğu zaman sesi nasıl oluyor, diye merak etti Peter.

Anna’ya daha sonra mutlaka anlatacağı zekice bir tonlamayla, “Kızgındım,” diye yanıtladı. “Gerçekten kızgındım. Ama artık değilim. Şimdi...”

“Şimdi hayatının geri kalanında ne yapacağını mı düşünüyorsun?”

Peter silkindi. “Sanırım öyle. Aslında pek fazla seçeneğim de yok. İş başvurularında, insanlar bana ucubeymişim gibi bakıyor. Çoğundan, yüz yıl kadar daha gencim. Pincent İlaç’ta iyi para kazanabilirim. Büyükbabam kapının bana her zaman açık olduğunu söylemişti. Bunun doğru olup olmadığını öğrenmiş olurum diye düşündüm.”

Danışman, “Eminim doğrudur,” diye ekledi. Sanki Peter’ı “ele geçirmenin” verdiği rahatlıkla ferahlamış görünüyordu. Peter randevuya geldiği günlerden birinde, kapının hemen dışındayken, danışmanın telefonda biriyle konuştuğunu duymuştu. Onu henüz ele geçiremediğinden, yeni bir taktik deneyeceğinden bahsediyordu. Duydukları Peter’ın hoşuna gitmişti; ele geçirilemez ve zor biri olmak gurur verici bir şeydi. Danışman, “Aslında bence bu iyi bir fikir,” diye devam etti, şimdi bazı notlar almaya başlamıştı. “Peki, ona bunu nasıl anlatmayı düşünüyorsun?”

Peter dudaklarının kenarları yukarı doğru istem dışı hareket eder etmez, gülümsemesini bastırdı. Alçak bir sesle, “Anlattım bile,” dedi. “Ona bir mektup yazdım. Dün, pazartesi günü işe başlamam gerektiğini bildiren bir mesaj bırakmış.”

Danışmanı irkilerek ona baktı, sonra duygularını ele vermeyen bir biçimde gülümsedi. Düşünceli bir tavırla, “Anladım,” diye ekledi. “Peki, o zaman beraberce neler olacağına bakalım, ne dersin?”

Yarım saat sonra Peter, Cheapside’taki Hükümet binasından çıktı ve Holborn’a gitmek üzere sola döndü. Sokaklar hayli sakin-di, Peter buna memnun olmuştu. Yayalar için özenle düzenlenmiş alanda, alışverişe çıkmış birkaç kişi ve köpeklerini dolaştıran ya da tempolu yürüyüş yapan bir iki kişi dışında hiç kimse yoktu. Ellerin yumruk yaparak ceplerine soktu, yere bakarak yürümeye başladı; bu, saklanarak geçirdiği Artık günlerinden kalma bir alışkanlıktı. Her an Yakalayıcılara birinin haber vereceği kaygısıyla yaşamaktan ve yarımın ne getireceğini kestirememekten kaynaklanan bir alışkanlık... Yanından geçen birkaç kişi gözlerini kısarak şüpheyle baktılar, ona hem imrendikleri hem de hiç güvenmedikleri yüzlerinden belliydi.

Binaların yanları ve reklam panoları, mucize kremleri tanıtan, spor ve eğitim kurslarına teşvik eden, enerji tasarrufuna dikkat

çeken posterlerle kaplıydı. Diğer posterler de aşırı nüfus konusuna dikkat çekiyor ve “yasa dışı göçmenler, Artıklar ve değerli kaynaklarımızın kökünü kurutan diğerleri” konusunda insanları uyarıyordu. Sanki bunu en fazla Yasallar yapmıyormuş gibi...

Eskiden böyle posterlere sürekli itiraz ederdi. Onu dinlemeye ve kışırmaya hazır birini bulur bulmaz tartışmaya daldardı, ama artık çenesini tutmayı öğrenmişti. Bunun nedeni artık kavga etmek istememesi değildi; Pip sadece tartışmak için tartışmanın pek bir işe yaramadığını, aksine dikkatleri üstüne çekmenin yarardan çok zarar getireceğini söylemişti. Peter bunu ne kadar anlasa da her şeyi oluruna bıraktığı ve insanlarla mücadele etmediği durumlarda kendini çaresiz hissediyordu.

Düzenli olarak kendi kendine, “Eninde sonunda anlayacaklar,” diye tekrar ediyordu. Yeraltı galip geldiğinde hepsi anlayacaktı. Bu düşüncenin verdiği neşeyle, Oxford Caddesi’ne doğru giden tramvaya atladı. Tottenham Court Sokağı’na yaklaşırken tramvaydan atlayarak sağa, Old Compton Caddesi’ne saptı ve aşağı, Cambridge Sirki’ne doğru atlayarak yürümeye başladı. Batıya; bebek kıyafetleri, yasa dışı ilaçlar, yasak yiyecekler ve yasa dışı enerji belgeleri gibi kanunsuz mallar satan loş ışıklı dükkânların bulunduğu Soho’nun aşağı mahallelerine doğru devam etti.

Saatine baktı. On dakika erken gelmişti; bu, geç kalmış olmaktan iyiydi. Dikkatle etrafını kolaçan ettikten sonra boş bir dükkâna girerek binayı onaran işçilerin arasından geçti, merdivenden aşağıya indi ve arka kapıdan çıktı. Dar ve pis bir patikayı takip edip, karşısına çıkan eski ahşap kapıyı hafifçe dört kere çaldı.

Dakikalar sonra kapının arkasında bir hareket hissetti. Kapı hafifçe aralandı ve sakallı, darmadağın saçlı bir adam belirdi. Bir serseriye benziyordu, Peter’ı yukarıdan aşağı şüpheyle süzdü. Boğuk bir sesle, “Bu mevsim için bayağı soğuk, öyle değil mi?”

diye sordu. Peter, “Egzersiz yapmak insanı ısıtıyor,” diye yanıtladı. Adam birkaç dakika duraksadı, sonra kapıyı tamamen açarak onu aceleyle içeri aldı. Bu kadar gizli ve önemli bir şeyin parçası olmanın heyecanı, Peter’ın vücudunda yine bir elektrik dalgası gibi dolaştı. Kapıdaki adamı tanımamıştı, aynı nöbetçiyi iki kere gördüğü nadirdi. Aslında Yeraltı Genel Merkezi’ne her gelişinde, diğer üyelerle ve buranın nasıl yönetildiğiyle ilgili ne kadar az şey bildiğini fark ederdi. Ona talimat verilirdi, o da bunları yerine getirirdi. Sorularına karşılık olarak ya alaycı bir gülümseme, ya kaçamak bir propaganda ya da boş bir bakış alırdı. Pip, bunun kendi güvenliği için olduğunu söylemişti. Herkesin güvenliği için.

“Pip’i görmeye geldim,” derken, ona hem tanıdık hem de yabancı gelen bu yerde kendini kabul ettirmek istermiş gibi dikleşti. Yeraltı merkezi, yaklaşık altı ayda bir, faaliyetlerinden hiçbir iz bırakmadan başka bir yere taşınırdı. Peter bu binaya daha önce iki kere gelmişti, her defasında sanki duvarlar ve kapılar yer değiştirmiş gibi farklı görünürdü. Değişmeyen tek şey kokuydu. Yeraltı’nın tercih ettiği yerler genelde pis, karmakarışık, metruk, terk etmesi kolay olan yerlerdi.

Girişin hemen yanında aşağı inen bir merdiven vardı. Sol kolunu sıkı sıkı tutan bir kadın merdivenleri tırmanıyordu. Kapıya doğru yönelmek için Peter’ın yanından geçerken sanki birbirlerini tanımış gibi göz göze geldiler. Peter kadını tanımıyordu. Ama onun neden burada olduğunu biliyordu. Yeraltı doktorlarından biri, doğum kontrolü amacıyla sol koluna yerleştirilen maddeyi çıkarmak için kadının kolunu burmuştu; bu yüzden sol kolunun üst kısmı kan ve ağrılar içindeydi. Bu, bir insan için en tehlikeli faaliyetlerden biriydi. Kadın, hamile kalmaya, yeni bir hayat yaratmaya hazırlanıyordu.